

traktsforholdet. Med hensyn til nævnets kompetence bemærkes, at bekendtgørelse nr. 193 af 28. maj 1975 om forbrugerklagenævnets virksomhedsområde med hjemmel i lovens §§ 2 og 3 bl. a. undtager klager vedrørende »maskiner, instrumenter, værktøj og lignende, der direkte benyttes i den erhvervs-mæssige produktion, bestanddele hertil samt arbejds- og tjenesteydelser vedrørende det nævnte produktionsmateriel«.

I tilslutning til omtalen af markedsføringsloven og forbrugerklagenævnensloven kan der være grund til at nævne, at lov nr. 252 af 8. juni 1977 om mærkning og skiltning med pris m. v. bygger på samme forbrugerbegreb som nærværende lovforslag. I handelsministeriets bemærkninger til lovens § 1 siges det således:

»Lovens formål er at tilgodese købere af varer til personligt brug, og mærknings- og skiltningspligten omfatter derfor ikke forretninger, som henvender sig til købere, som skal anvende varerne i deres erhverv.«

Medens forbrugerkommissionen som nævnt ikke drøftede forbrugerbegrebet nærmere i betænkning II om markedsføringsloven og forbrugerklagenævnensloven, indeholder kommissionens betænkning III (betænkning nr. 738/1975), der vedrører civilretlig forbrugerbeskyttelseslovgivning, en udførlig drøftelse af forbrugerbegrebet (s. 11-13). I relation til civilretlig lovgivning går forbrugerkommissionen ind for at fastlægge forbrugerbegrebet på den måde, som det er sket i nærværende lovforslag. Det siges bl. a., at kommissionen er kommet frem til følgende beskrivelse af forbruger køb:

»Køb fra en erhvervs-mæssig sælger af goder, der sædvanligvis købes til privat brug eller forbrug. Forbruger køb omfatter ikke køb med henblik på videresalg eller anvendelse i eller for en erhvervs-virksomhed.«

Med hensyn til fastlæggelsen af forbrugerbegrebet i relation til forbrugerklagenævnensloven siges det:

»Kommissionen kan være enig i, at navnlig mindre erhvervsdrivende vil kunne have behov for denne klageadgang, men det bør ikke herfra sluttes, at forbrugerbegrebet i andre relationer udvides tilsvarende.«

Det bemærkes, at forbrugerkommissionens udtalelser vedrørende forbrugerbegrebet er enstemmige.

Som det fremgår af justitsministeriets svar på udvalgets spørgsmål 5, er lovforslagets forbrugerbegreb endvidere i overensstemmelse med de definitioner, som er lagt til grund i de øvrige nordiske lande og inden for EF.

Et forbrugerbegreb, hvorefter sidste led i omsætningen af en vare eller tjenesteydelse anses for forbruger, uanset om vedkommende er en privatperson eller en erhvervsdrivende, er efter justitsministeriets opfattelse uanvendeligt som grundlag for nærværende lovforslag eller anden civilretlig forbrugerbeskyttelseslovgivning. Dette beror på, at et sådant forbrugerbegreb i vidt omfang ville udvide reglerens anvendelsesområde til tilfælde, hvor der ikke er behov for at beskytte den ene af aftaleparterne gennem ufravigelige lovregler, og hvor disse regler derfor ville indebære et ubegrundet og uønskeligt indgreb i kontraktfriheden.

Som eksempel kan nævnes, at med dette forbrugerbegreb ville reglerne om fortrydelsesret i lovforslagets kapitel 3 være anvendelige ved virksomheders indkøb af f. eks. maskiner til produktionsanlæg, kontorinventar og transportmidler, uanset om køberen er en større eller mindre virksomhed. Der ville eksempelvis, hvis aftalen indgås uden for sælgerens forretningssted, være fortrydelsesret ved en stor erhvervs-virksomheds køb af et EDB-anlæg til flere millioner kroner.

Som et andet eksempel kan nævnes reglerne i kapitel 5 om opsigelse af abonnementskontrakter m. v. Da modtageren af en løbende tjenesteydelse formentlig altid måtte betragtes som »det sidste led i omsætningskæden«, ville det nævnte forbrugerbegreb indebære, at kapitel 5 blev anvendeligt ved enhver abonnementskontrakt, f. eks. også hvor modtageren af ydelsen er en stor erhvervs-virksomhed. Endelig skal som et tredje eksempel nævnes, at dette forbrugerbegreb ville indebære, at forbudet i § 2 blev udvidet til også at omfatte uanmodede henvendelser til erhvervsdrivende i det omfang, henvendelsen ikke vedrører varer, som er beregnet til videresalg eller til at indgå som råvare i en produktion.

Som anført i bemærkningerne til lovforslagets § 1, stk. 1 og 2, har justitsministeriet forståelse for, at mindre erhvervsdrivende undertiden kan have et lignende behov for beskyttelse som private. Man har derfor overvejet, om det ville være rigtigt og muligt at